

taller de nous creadors

Text > LOLES PALÀ SELVA va néixer a Calaf (Barcelona), i viu a Girona des del 1989. Diplomada en biblioteconomia i documentació, ha treballat en biblioteques universitàries, principalment a la Universitat de Girona. Aquest curs 2019-2020 ha fet els dos primers mòduls de l'Aula d'escriptura de l'EMHU, a La Mercè de Girona.

La pintora

M'obre la porta amb cortesia i s'inclina per saludar-me amb dos petons. Veig el sol que entra per les finestres, les cortines blanques que respiren amb l'aire que ve del jardí, la sala espaiosa i neta. Em convida a seure. De seguida m'ofereix una infusió vermella acompanyada d'unes pastilles de xocolata negra un pèl amargues. Ella seu gairebé a la vora del sofà, una mica de costat, amb les llargues cames juntes. Les mans li reposen a la falda una sobre l'altra, damunt d'uns pantalons amples combinats amb un jersei de coll alt de caixmir. Tot molt a mida, molt ben tallat.

M'escolta, em deixa dir amablement, mentre parloteja nerviosa del temps i de com m'agrada la casa. M'ensenya la seva última obra, unes aquarelles amb personatges de circ. Està preparant les il·lustracions per a un llibre. Que no me'n pot dir res més fins que no surti publicat, que el projecte encara és un secret. Jo miro de lloar la delicadesa del dibuix, la suavitat dels colors, però finalment callo perquè no tinc més tòpics a dir.

No goso preguntar-li per què m'ha citat, i espero que sigui ella qui enceti la conversa. I em parla de pigments naturals, d'una investigació que ha fet al llarg dels anys que li permet caçar, diu, els tons que vol exactament, amb la intensitat que necessita per a cada obra. Que està satisfeta perquè està acabant la seva carta de colors, gairebé tan extensa com la guia Pantone, somriu. Subtilment torna a dirigir la meva atenció cap a les aquarelles i em demana si no hi trobo a faltar res. I m'adono que tots els tons són blaus i verds i grocs, que no

hi ha cap vermell en tota la sèrie. Just ara està treballant la gamma de vermells del seu catàleg, m'explica, que són els tons que més li estan costant, potser perquè a la natura n'hi troba tantíssims.

Em serveix una mica més d'infusió a la tassa de porcellana fina, blanca com gairebé tota la casa, com els seus pantalons. Per trencar el silenci una mica estrany que s'ha fet, li pregunto si la infusió és la base d'algun dels seus vermells. Em mira amb uns ulls del color blau del glaç i, amb un somriure esquifit, em respon amb un «es podria dir així» poc convençut. Em convida a veure el taller. Em sento privilegiada, i començo a fer escarafalls d'agraïment i admiració a la vegada. Ella em torna a clavar l'esguard, inexpressiu de tan transparent, però continua somrient.

Així que entrem a l'estudi, es posa una bata blanca, immaculada, increïblement neta per ser la d'una artista. En resposta a la meua cara de sorpresa em diu que és un hàbit massa adquirit, que quan entra al taller es posa la bata sense adonar-se'n. Per primera vegada li veig una guspira d'emoció als ulls. Interpreto que aquell és l'espai on realment se sent viva i li ho comento. Se li eixampla el somriure fins que mostra les dents ben arreglades i em fa passar cap a una saleta on treballa amb les mostres de colors. Està en penombra. Potser per això sento una olor forta que no m'és familiar i no puc identificar, però que, d'alguna manera, conec.

Mentre obre el llum i tanca la porta metàl·lica diu que m'ensenyarà com està fent els vermells, i veig una gran taula allargada i, a sobre, unes cubetes rectangulars, de vidre, que van augmentant de mida i que contenen, de menys quantitat a més, un líquid vermell, amb lleugeres diferències de to entre una i altra. Un metre per damunt de la taula, d'un cable d'acer que va de paret a paret pengen, alineats amb els recipients i ordenats de més petit a més gran, diferents animals oberts en canal. L'últim de la dreta és un gos molt gros, de cap a trenta quilos. A la taula, però, i a la dreta de la del gos, encara hi ha una cubeta buida, més grossa que les altres del costat. La meua amiga pintora em repassa de dalt a baix amb aquells ulls seus, aquosos, com calibrant el meu pes. Em roda el cap, no em puc bellugar, ni tan sols puc verbalitzar la pregunta que tinc al cap: què m'hi deu haver posat, a la infusió vermella?

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.